

USA's udenrigspolitik under Trump – på afveje eller bare på Twitter?

Af Annegrethe Rasmussen

De fleste vesteuropæiske analyser af præsident Trumps udenrigspolitik er præget af bekymring – og med god grund: aflysningen af USA's deltagelse i Paris-aftalen, kritikken af NATO, præsidentens forkærlighed for protektionisme, undermineringen af State Department, foragten for diplomatiske redskaber samt afstandtagen til frihandel og det liberale demokrati svækker de traditionelle bånd i den atlantiske alliance. I praksis afviger Trump imidlertid endnu ikke radikalt fra konservativ mainstream i amerikansk udenrigspolitik. Det kan imidlertid komme, hvis ikke man forstår de understrømme af national populisme, der ligger bag Trumps valgsejr.

“Det meste af omverdenen ved, at Trump er ustabil og et narcissistisk fjols. Og derfor ser mange af Vestens politikere og diplomater heldigvis igennem præsidentens bizarre opførsel fx på Twitter og leder efter stabilitet i USA's opførsel i stedet. Ikke fordi de ønsker at skabe et urealistisk fantombillede af Trump, men fordi de selv har brug for et Amerika, de kan regne

med – af de sædvanlige sikkerhedspolitiske og geostrategiske grunde.”

Sådan lød det fra en erfaren diplomat fra et vesteuropæisk land, som jeg talte med i Washington D.C. i starten af januar. Diplomaten, der selv har erfaringer inden for både økonomiske forhandlinger, europæisk udenrigspolitik samt sikkerheds- og efterretningsarbejde med USA brugte ukarakteristisk hårde ord om den amerikanske præsident, men sprogbruget er langt fra usædvanlig, når man taler med analytikere, der har rod i eliten fra ‘inside the Beltway’ – sikkerhedspolitiske aktører som politikere eller eksperter, der i årtier har domineret Washingtons tænketanke, ambassader samt Kongressen, efterretningsagenturerne, State Department og Pentagon.

Længe lever generalerne i Trumps midte

Her priser man sig lykkelig over det hårdnakkede rygte om, at præsidentens mange generaler (herunder især John Kelly, der er stabschef, Jim Mattis, der er forsvarsminister, den nationale sikkerhedsrådgiver H.R. McMaster samt Mike Pompeo, der er CIA-direktør) har indgået en ‘mu-

---

Annegrethe Rasmussen er udenrigskorrespondent bosat i Washington og chefredaktør for det digitale medie Point of View International [POV], som hun er medstifter af.

FOTO: U.S. Air Force Staff Sgt. Jette Carr via wikimedia commons

---

James Mattis tages i ed som USA's 26. forsvarsminister ved en ceremoni under ledelse af præsident Donald Trump i Pentagon den 27. januar 2017

sketer-ed' om, at de aldrig er uden for hovedstaden eller præsidentens rækkevidde samtidig. At der med en kilde i Pentagons ord, "altid er en af dem, der er tæt på, og at præsidenten aldrig er alene med de nukleare koder."

Dette fordi der er en udbredt angst for, at den spontane præsident, der over for sine venner fortsat praler med, at han 'ikke har brug for' de daglige efterretningsbriefinger, skal foretage sig noget mere substantielt uoverlagt end blot uigennemtænkte tweets, og fordi der hersker en formodning om, at de selvsamme generaler i værste fald ville kunne forhindre en sikkerhedspolitisk katastrofe.

Her er det især forestillingen om et 'pre-emptive strike' over for Nordkorea, hvor præsidenten – primært via sin foretrukne kommunikationskanal, Twitter – har truet, hånet og latterliggjort den nordkoreanske diktator Kim Jong-Un.

Trump har i denne kontekst gjort sig selv til grin ved at fremhæve, at 'hans nukleare udløsningsknap er større' end Kims – "Will someone from his depleted and food starved regime please inform him that I too have a Nuclear Button, but it is a much bigger & more powerful one than his, and my Button works!", som han tweetede.

Der er en udbredt angst for, at den spontane præsident, der over for sine venner fortsat praler med, at han 'ikke har brug for' de daglige efterretningsbriefinger, skal foretage sig noget mere substantielt uoverlagt end blot uigennemtænkte tweets.

Men de erfarne sikkerheds- og udenrigspolitiske aktører er også bekymrede over, at præsidenten i så høj grad lader sin

udenrigspolitik styre af rene indenrigspolitiske overvejelser – som da præsidenten godkendte Jerusalem som Israels hovedstad – og over hans uvidenhed om globale forhold, som han ofte demonstrerer. Som da han eksempelvis under samtaler med Angela Merkel foreslog kansleren at indgå en 'bilateral handelsaftale' uden at vide, at Tyskland som EU-medlem ikke kan indgå en sådan. Den tyske kansler manøvrerede udenom at ydmyge Trump ved blot at sige ja og tilføje, at en sådan aftale i givet fald ville skulle indgås 'mellem EU og USA', hvilket ikke afficerede præsidenten, der råbte til sin handelsminister, Wilbur Ross, 'Wilbur! Hørte du det? Vi laver en bilateral aftale.'

Et andet velkendt eksempel var, da Trump tilsyneladende blødte op på sin modstand mod amerikansk deltagelse i Paris-aftalen om klimaet under samtaler med Emmanuel Macron, blot for at franske embedsmænd senere via samtaler med embedsmænd i Det Hvide Hus fandt ud af, at Trump udelukkende havde ment 'amerikansk genforhandling', hvilket ikke er muligt.

Trumps lange synderegister

Trumps 'synderegister', hvis man ser på, hvor USA's udenrigspolitik har ligget i årtier, er langt:

Under valgkampen skabte han, som alle læsere af *Udenrigs* vil være klar over, betydelig usikkerhed om NATO-samarbejdet, som han kaldte for 'obsolete' under sin valgkamp, og om end han efterfølgende kom med udglattende kommentarer, og om end såvel vicepræsident Mike Pence som forsvarsminister Mattis har forsikret de vesteuropæiske allierede om, at alt er cirka, som det altid har været, hersker der ingen tvivl om, at den mere merkantilistiske noget-for-noget retorik, som

Trump står for i alle relationer under slagordet 'America First', også har ændret stemningen i NATO, hvor mange medlemmer har tilkendegivet, at de hæver bidraget, ligesom flere lande også øger egne forsvarsudgifter.

Det gælder også for Danmark, hvor regeringen i oktober 2017 foreslog en stigning i forsvarsudgifterne med en femtedel i løbet af de næste seks år – alt i alt foreslår regeringen at bruge 2,8 milliarder kroner ekstra på forsvaret over den kommende forligsperiode, der skal gælde frem til 2023. Det betyder, at de danske forsvarsudgifter bliver løftet fra 1,14 pct. af BNP i 2016 til 1,3 pct. af BNP fremover.

Trumps velkendte skepsis over for frihandelsaftaler førte til at han straks efter sin tiltrædelse aflyste frihandelsaftalen TPP – the Trans-Pacific Partnership – der omfattede USA, Japan, Malaysia, Vietnam, Singapore, Brunei, Australien, New Zealand, Canada, Mexico, Chile og Peru og som tilsammen står for ca. 40 pct. af verdenshandlen.

Endvidere har han bebudet, at han er mest stemt for at aflyse USA's deltagelse i atomaftalen med Iran – det er ikke sket endnu, men til gengæld er sanktionerne blevet strammet. Hans egen efterretningstjeneste samt forsvarsminister har talt imod en aflysning.

Endelig har han som bekendt også trukket USA ud af den internationale Paris-aftale om kampen mod klimaforandringerne, optrappret retorikken voldsomt mod Nordkorea samt udsultet det amerikanske udenrigsministerium, State Department,

hvor moralen er historisk lav, og flere ambassadørposter og politiske direktørstillinger er forblevet ubesatte selv et år efter indsættelsen.

Den igangværende 'borgerkrig' mod den interne efterretningstjeneste, Forbundspolitiet, FBI – som især har at gøre med Trumps aggressive (forsvars)kamp over for den igangværende undersøgelse af Ruslands gerninger under valgkampen i 2016 ledet af den tidligere FBI-chef, Robert Mueller – smitter også negativt af på stemningen i de eksterne efterretningstjenester, CIA og NSA. Det konkrete efterretningssamarbejde er endnu ikke ødelagt, fortæller kilder i flere europæiske efterretningstjenester mig, men der 'tæres på hovedstolen', som det udtrykkes.

Menneskerettigheder og demokrati

Der er også nervøsiteten i de fleste vesteuropæiske hovedstæder over for Trumps åbenlyse ligegyldighed over for menneskerettigheder og omvendte tilsyneladende forkærlighed for 'strongmen' og autokrater/diktatorer især Ruslands Vladimir Putin og kinesiske Xi Jinping, men også for mænd som de saudiarabiske prinser samt Filippinernes leder Rodrigo Duterte.

Da Trump i april 2017 havde sin første telefonsamtale med masseorderen Duterte – der havde et iskoldt forhold til præsident Obama, som Duterte havde kaldt for 'arrogant, black og son of a whore' – sagde den nyvalgte amerikanske præsident anerkendende ifølge det officielle transcript fra det filippinske udenrigsministerium, der blev lækket til magasinet,

Der hersker ingen tvivl om, at den mere merkantilistiske noget-for-noget retorik, som Trump står for i alle relationer under slagordet 'America First', også har ændret stemningen i NATO, hvor mange medlemmer har tilkendegivet, at de hæver bidraget, ligesom flere lande også øger egne forsvarsudgifter.

The Intercept: “Many countries have the problem [with drugs], we have a problem, but what a great job you are doing, and I just wanted to call and tell you that.”

Den opførsel viser, som det respekterede britiske magasin *the Economist*, skrev i november 2017, at Trumps største skadevirkning i udenrigspolitikken i dag muligvis ligger inden for den ‘bløde udenrigspolitik’ – soft power. Som magasinet skriver i to rammende citater:

Der er trusler fra valgkampen som ikke er ført ud i livet: Præsidenten har ikke startet en handelskrig med Kina, ligesom han heller ikke har aflyst frihandelsaftalen NAFTA.

“This is new. Previous American presidents supported despots for reasons of cold-war realpolitik. (“He’s a bastard, but he’s our bastard,” as Harry Truman is reputed to have said of an anti-communist tyrant in Nicaragua.) Mr Trump’s attitude seems more like: “He’s a bastard. Great!” This repels America’s liberal allies, in Europe, East Asia and beyond. It emboldens autocrats to behave worse.”

Og efterfølgende i en konklusion fra samme artikel:

“For all its flaws, America has long been the greatest force for good in the world, upholding the liberal order and offering an example of how democracy works. All that is imperilled by a president who believes that strong nations look out only for themselves. By putting ‘America First’, he makes it weaker, and the world worse off.”

Godt og skidt

Når alt dette er sagt, står det også klart, at der er trusler fra valgkampen som ikke er ført ud i livet: Præsidenten har ikke star-

tet en handelskrig med Kina, ligesom han heller ikke har aflyst frihandelsaftalen NAFTA, som han ellers har kaldt for ‘den værste handelsaftale nogensinde’, fordi den ikke gavner USA nok eller skaber for mange arbejdspladser uden for Amerika.

Også her spiller Trumps velkendte nulsums-tilgang til verden ind. Enten er man ‘en taber’ eller også er man ‘en vinder’ – og set gennem disse sorthvide briller vinder eksportørerne, mens importørerne følger taber.

Det er derfor også alt for tidligt at slappe af her, eftersom NAFTA fortsat kan blive aflyst fra amerikansk side. ‘Det kommer an på, hvordan genforhandlingen går’, siger Trump som regel – uanset, at en aflysning af NAFTA de facto ville føre til en økonomisk katastrofe for den amerikanske økonomi, der især ville ramme de republikanske nøglestater og dermed Trumps egen vælgerbase. Noget som en lang række republikanske kongresmedlemmer samt præsidentens egne sikkerhedspolitiske rådgivere længe har forsøgt at overbevise ham om; men som det økonomiske magasin *Forbes* skriver, så kræver det kun, at Trump ‘en gang for meget lytter til sit eget dårlige instinkt og de hviskende protektionistiske stemmer i hans øre’, før det kan gå galt.

På positivlisten, set med vestlige briller, har Trump optrappet retorikken over for terrorgruppen Islamisk Stat (IS) og gennemført flere bombetogter, om end med begrænset effekt. Hans tilhængere roser ham imidlertid for at have vist handlekraft – noget som præsident Obama ofte er blevet kritiseret for at mangle, især når det gælder Syrien, som da den syriske leder Assad overskred den daværende præsidents berømte ‘røde linje’ i foråret 2013 og anvendte kemiske våben mod sin egen befolkning.

Da det skete igen i april 2017, beordre-

I den mere specifikke krig mod terror anses Trumps egen hårde retorik for at være en svaghed i hans egen efterretningstjeneste, der nu som før er af den overbevisning, at udsagn som 'islam hader os' – som præsidenten eksempelvis udtalte i et interview under valgkampen til CNN's Anderson Cooper – blot er med til at skabe en stemning, der opildner til antiamerikanisme og radikalisering.

de Trump en syrisk luftbase bombet. Han har også bebudet en hårdere kurs i Afghanistan og optrappet USA's forsvar for den hårdt pressede regering i Kabul, hvilket stod klart, da han i august 2017 fremlagde Amerikas nye strategi for det sydlige Asien og Afghanistan. Lige den del af Trumps handlemønster er man godt tilfreds med i Pentagon – at alt ikke skal cleares i Det Hvide Hus men kan overlades mere til generalerne. Som Trump udtrykte det, under fremlæggelsen af førnævnte nye strategi: "Micromanagement from Washington D.C. does not win battles".

Endelig er der den overordnede globale strategi over for Rusland og Kina samt den fortsatte 'krig mod terror'. Trump selv nævner stort set aldrig Rusland – fx var USA's traditionelle geostrategiske fjende notorisk fraværende i præsidentens første State of The Union-tale i februar 2018 – mens Kina stort set kun fremhæves som en konkurrent i handelssammenhænge og et nyttigt instrument, når det gælder preset på det nordkoreanske regime.

I den mere specifikke krig mod terror anses Trumps egen hårde retorik for at være en svaghed i hans egen efterretningstjeneste, der nu som før er af den overbevisning, at udsagn som 'islam hader os' – som præsidenten eksempelvis udtalte i et interview under valgkampen til CNN's Anderson Cooper – blot er med til at skabe en stemning, der opildner til antiamerikanisme og radikalisering.

I Pentagon arbejder man imidlertid på en strategi, der bevæger sig væk fra den snævre 'krig mod terror' og over mod en

mere traditionel og nationalstatsligt orienteret linje, der koncentrerer sig om truslen fra de traditionelle geostrategiske modstandere, Rusland og Kina.

Fokus på Rusland og Kina

Som ugemagasinet *The New Yorker* skriver i en artikel med titlen "Trump's Pentagon Tries to Move on from the War on Terror" om den seneste forsvarsstrategi, der blev fremlagt af forsvarsminister Jim Mattis i slutningen af januar 2018, så er det "den strategiske konkurrence mellem stater, der er vores primære bekymring, når det gælder den nationale sikkerhedsstrategi, ikke terrorisme. Mens hundreder tusindvis af amerikanere bekæmper religiøse fanatikere i ørkenen, bygger kineserne og russerne nye raketter og satellitter."

Magasinet citerer Doug Wise, en tidligere 'paramilitary and operations officer' for CIA, der senere blev vicedirektør for the Defense Intelligence Agency, for synspunktet om at "counterterrorism missions were critical, but came with a cost. The deaths caused by suicide bombers and maniacs who shoot up night clubs were terrible tragedies but in the end can ISIS destroy the American way of life? Probably not". Og videre, også fra Wise: "You want to talk about an existential threat? How about China's hypersonic glide missile, which can travel at multiple times the speed of sound and could take out an aircraft carrier before you could even blink? If the entire Pacific Fleet was at the bottom of the Pacific Ocean, that would pose an existential threat."

Det er imidlertid en strategi, hvor 'apparatet' sandsynligvis hiver i Trump – eller gennemfører den, uden at præsidenten er klar over hele linjen.

The Jacksonians vender tilbage

Er det muligt at forstå Trump i teoretiske termer som en del af amerikansk udenrigspolitisk historie? Ja, svarer Walter Russell Mead, der i april-nummeret af tidskriftet *Foreign Affairs* diskuterer, hvad han kalder 'the Jacksonian Revolt' eller den amerikanske populismes oprør mod den liberale verdensorden.

Donald Trump var imidlertid ene om at forstå, hvad den store folkelige bevægelse i USA bundet i, anfører Mead; det var ikke 'Jeffersonian minimalism' men 'Jacksonian populist nationalism'. Denne nationalsindede populisme har en stærk klangbund i dele af det amerikanske samfund især i de traditionelle rustbæltstater og i det midt vestlige Amerika.

Mead nævner først de to hovedskoler i international politisk teori, der har domineret amerikansk udenrigspolitisk tænkning efter Anden Verdenskrig, 'the Hamiltonians' og 'the Wilsonians', der begge ønskede USA som et center for opbygningen af en liberal verdensorden. Hvor førstnævnte så verden gennem økonomiske briller, var sidstnævnte mere optaget af at opnå fred gennem promovning af menneskerettigheder, demokratisk regeringsførelse og etablering af retsstater. I de sidste faser af og efter afslutningen på den kolde krig, splittede sidstnævnte sig op i henholdsvis 'liberale institutionalister' over for 'neokonservative'. Men uanset de betydelige ideologiske divergenser mellem

skolerne, så var der altid en fælles agenda: ønsket om at skabe en 'global orden' med USA i centrum.

Det er imidlertid dette fælles ståsted, der nu er under angreb og vakler, fastslår Mead og det er derfor, at vi nu ser de to skoler, der var førende før Anden Verdenskrig, vende tilbage til den globale arena: 'The Jeffersonians' og 'the Jacksonians'. Førstnævnte inkluderer vore dages såkaldte 'realister', der argumenterer for, at det simpelthen vil være billigere, mindre risikabelt og mere effektivt for USA at føre en lavere global profil, men også den libertarianske skole i det republikanske parti med prominente stemmer som senatorerne Rand Paul og Ted Cruz, der begge er fortalere for, at Amerika kun skal intervenere globalt, når der er tale om direkte trusler mod USA's nationale sikkerhed.

Donald Trump var imidlertid ene om at forstå, hvad den store folkelige bevægelse i USA bundet i, anfører Mead; det var ikke 'Jeffersonian minimalism' men 'Jacksonian populist nationalism'. Denne nationalsindede populisme har en stærk klangbund i dele af det amerikanske samfund især i de traditionelle rustbæltstater og i det midt vestlige Amerika, der er hårdest ramt af jobs, der forsvinder, mestendels grundet den teknologiske udvikling, men som oftest finder syndebukken i 'globaliseringen' og indvandring fra især Mexico – to af kerneområderne i Donald Trumps succesrige valgkamp.

Denne specifikke populisme, der giver sig udtryk i et klart identitetspolitisk op-sving i nutidig amerikansk politik, har rødder i USA's første populistiske præsident, Andrew Jackson. For de såkaldte Jacksonians er USA ikke "en politisk enhed, der er skabt og defineret gennem en række intellektuelle begreber og en uni-

versalisme der er hentet fra Oplysningstiden”, skriver Mead og fortsætter: “snarere er USA en nationalstat af amerikanere, og missionen ligger i hjemlandet.”

Amerikanerne og kernelandet

Ergo ser the Jacksonians ikke den berømte amerikanske exceptionalisme som en funktion af USA's universelle forpligtelse over for omverdenen, men som USA's enestående forpligtelse til at skabe lighed og værdighed for amerikanerne. Derfor er man naturligvis heller ikke specielt interesseret i udenrigs- og sikkerhedspolitik i dette segment af vælgerne, med mindre det amerikanske homeland er under angreb.

Herfra kan man forstå stort set hele det oprør mod 'politisk korrekthed' og den liberale elite, som Trumps vælgere så passioneret deler med præsidenten. Set med disse vælgeres øjne har eliten i den grad svigtet amerikanerne til fordel for en universel ambition om at gøre verden til et bedre sted. Derfor er de upatriotiske og moralsk anløbne, de har ikke sat 'country first', som Trump også ofte anfører. Og derfor støtter Trumps vælgere instinktivt også politiet og hæren, fordi vi her har at gøre med institutioner, der forsvare 'kernelandet'.

Men denne hær skal derfor heller ikke ofre sine unge amerikanske soldaters liv for at gøre andre lande til bedre steder, ligesom støtten til 'the second amendment' – retten til at bære våben – også er essentiel for Jacksonians. Den anden forfatningstilføjelser oprindeligt grundlagt i folkets ret til at forsvare sig mod statens overgreb, og derfor er denne ret for mange vælgere essentiel som en frihedsrettighed.

Heraf kan man også videre forstå foragten over for internationale institutioner og den udbredte skepsis over for USA's el-

lers så beundrede bedste universiteter. For netop her har hyldesten af etniske, race-mæssige, kønsmæssige og religiøse minoriteter floreret i årevis i den internationale og liberale multikulturalismes navn – fx gennem kultur- og kønsstudier inden for emner, der centrerer sig om African Americans, Hispanics, Gender Studies, the LBTGQ Community, Native Americans og Muslim Americans.

Trump's kernevælger genkender intet i disse termer, og som Mead bemærker er der én kategori, der ikke findes og heller ikke accepteres som 'etnisk kategori', nemlig hvide amerikanere. Amerikanere med hvide/europæiske rødder – fx italiensk-amerikanere eller irsk-amerikanere, hvoraf der er mange – er usynliggjorte som kategori i dette akademiske identitetspolitiske scenario, og uagtet om det er reelt eller ej, så føler mange – især mænd – sig tilsidesatte, fordi det køn, der rutinemæssigt iscenesættes som minoriteten, der skal tages hensyn til, er kvinder: “Mange hvide amerikanere føler, at de lever i et samfund, hvor der konstant tales om værdien af identitet og etnisk autenticitet, der giver økonomiske og sociale fordele til alle andre end dem. Der er ikke nogen acceptable måder, hvorpå de kan fejre deres etniske rødder.”

Det ægte Amerika

Her ligger roden til en forklaring af det såkaldte 'alt-right', der er den amerikanske variant af den hvide, nationalt sindede 'identitære bevægelse' i Europa, der også findes i det små i Danmark. Og her ligger også forklaringen på, at Trumps beskrivelse i sin indsættelsestale af de seneste 30 år som et 'amerikansk blodbad' på 'the forgotten men and women' gled lige ind på lystavlen til klapsalver i basen, men vakte opstandelse og bestyrtelse i Washingtons

globale og polerede kosmopolitiske elite.

Trumps berømte mur mod Mexico ses i denne optik som et oplagt forsvar af 'det ægte Amerika' og som et forsøg på at undgå marginalisering og fremmedgørelse i en verden, hvor de ikke længere er værdsatte eller efterspurgte. Men hvad leder denne folkestemning, denne Jacksonian revolte så til i udenrigspolitikken? Det er det for tidligt at spå endegyldigt om. Dels fordi Trump som nævnt indledningsvis netop omgiver sig med et meget stærkt og indflydelsesrigt hold af generaler, der er hentet i henholdsvis traditionel Wilsonian og Hamiltonian tankegang. Dels fordi der også findes nationale interesser, som Trump ikke er hævet over.

Men når Trumps vælgere instinktivt vender sig mod handelsaftaler, der ikke har skabt nye jobs for dem, eller føler, at globaliseringen nok har ført til øget profit men ikke til bedre lønninger, har disse vælgere en pointe. Derfor er udfordringen i international politik nu heller ikke så meget et abstrakt forsøg på at 'genskabe den liberale verdensorden', som det er at skabe sikkerhed blandt befolkningerne i nationalstaterne om, at resten af verden ikke er et ondt sted fyldt med fjender, men at man kan vinde på at samarbejde og fx handle med sin omverden.

Så længe den uregulerede kapitalisme ses som en trussel mod selve den socioøkonomiske model, der historisk lå til grund for freden efter Anden Verdenskrig, så vil illiberale modeller – ikke bare de henholdsvis højre- og venstrepopulistiske agitatorer, vi ser vinde frem også i Vesteuropa, men også ægte autokratier som i Rusland eller diktaturer som i Kina – vokse.

Med andre ord bygger man ikke nogen ny liberal verdensorden, hvis det kun er eliten, der kan se og mærke fordelene.

Og lige nu kan Trumps kernevælgere ikke se fordelene ved den traditionelle amerikanske udenrigspolitik. Det betyder ikke, at denne er på vej til at forsvinde – som sagt er der stærke kræfter, der trækker i traditionel retning, også i Trumps egen lejr. Men det betyder, at fundamentet under den er blevet svagere. Hvilket igen kan føre til en verden uden et tydeligt amerikansk lederskab.

Og skulle denne svækkelse blive endnu tydeligere, vil 'G7-landene stå uden ledelse og risikere at blive irrelevant som gruppe', som Stewart M. Patrick skriver i artiklen, 'Trump and World Order' i *Foreign Affairs*. Det kunne også føre til, at den større gruppe af økonomisk stærke lande, G20, ville se mod Beijing, mens BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) ville vinde en langt større indflydelse.

For et land som Danmark, hvor demokrati, menneskerettigheder og markedsøkonomi trives inden for en retsstatslig ramme, ville en sådan udvikling være entydig negativ. Vi har derfor både meget at vinde og meget at tabe ved en fortsat erosion af den traditionelle amerikanske udenrigspolitik. Og blandt andet derfor er det nok ikke helt forkert at gætte på, at man i København – både i Prins Jørgens Gård og på Asiatisk Plads – håber på, at generalerne holder deres musketer-ed og ikke viger fra Trumps side hverken nu eller frem mod næste valg i 2020.

○ ○ ○